

til at foreligge efter Vedtagelsen af Fællesudvalgets Indstilling, ligger mine Meninger meget nærmere end det Lovforslag, der tidligere har været vedtaget her i Folketinget, er der alligevel blevet tilbage en ikke saa ganske kort Række Bestemmelser, som jeg finder for vidtgaende i forskellige Retninger; der er endogsaa nogle Bestemmelser, der efter min Mening ere saa rigoristiske, at de ikke burde vedtages. Men alt dette skal jeg se bort fra. Ogsaa jeg finder, at naar man i saa lang Tid har forhandlet om en saadan Sag, maa der en Ende paa det, og saa maa Udviklingens Gang vise, hvem der har haft mest Ret i sin Betragtning af den hele Sag. Jeg burde maaske neppe have taget Ordet, skønt jeg paa den anden Side tror, det er rigtigt, at der lyder en lille Stemme fra dem, der se paa Sagen som jeg.

Der er et Forhold, jeg ønsker at nævne, og som der efter mit Skøn ikke rettes paa ved det foreliggende Lovforslag. Det er vitterligt, at der omkring i Landet i større og større Antal vokser en Art Forretninger op — jeg kalder dem Forretninger —, der snart kalde sig Afholdshjem og snart give sig forskellige andre Navne, og det er et stort Spørgsmaal, om den Virksomhed, der der udfoldes, og den Forretning, der der drives, ikke virke lige saa demoraliserende paa mange i vor Befolkning, som det kan ske nu paa Grund af Mangelen af begrænsende Bestemmelser for Retten til at udskænke Spiritus. Vi vide, hvorledes mange af disse saakaldte Afholdshjem næsten hver Søndag samle de unge fra den nærmeste Omegn, de danse og spille Kort og tilbringe den største Del af Natten der og faa ikke saa sjældent deres Evner og Lyst til Arbejdet Dagen derefter svækket i ikke ringe Grad. Jeg nævner blot dette, idet jeg mener, det er et Forhold, Opmærksomheden mere og mere maa rettes paa, om der ikke ogsaa paa dette Omraade kunde foretages noget, hvorigennem der kunde opnaas en Begrænsning.

Efter at have gjort disse to Bemærkninger vil jeg kun omtale en eneste Bestemmelse i Lovforslaget, saaledes som det vil komme til at foreligge, naar Udvalgsindstillingen er vedtagen, en Bestemmelse, som min Opmærksomhed er bleven henledet paa. Det er Bestemmelsen i § 30, hvor Talen er om, hvor lang Lukketid der skal være: 5 Timer i Døgnet paa Landet og i de mindre Købstæder og 4 Timer i København og paa Frederiksberg. Det hedder, at i Tidsrummet mellem Kl. 11 om Aften

og Kl. 8 om Morgen skal der være saa lang en Lukketid, som jeg her har nævnt, og videre hedder det saa, „at Politimesteren med Kommunalbestyrelsens Samtykke og paa de af samme fastsatte Betingelser for enkelte Beværtningers Vedkommende kan gøre Undtagelser fra den almindelige Lukketid.“ Den Tvivl, der vækkes ved den Affattelse, § 30 her vil faa, skriver sig fra den forskellige Trang, der kan være til at have aabent senere om Aftenen eller tidligere om Morgen i de forskellige Forretninger. Forholdet er nemlig det, at en Række, lad os kalde dem de mere fornemme Beværtninger, vil føle Trang til at holde aabent sent ud paa Aftenen, men de Forretninger, hvor Arbejderne skulle søge tidligt om Morgen, føle Trang til at lukke tidligt op. Der kan derfor ikke saa godt indenfor den samme Kommune være ensartede Bestemmelser. Nu hedder det nok, at der af Politimesteren med Kommunalbestyrelsens Samtykke kan gøres Undtagelser fra den almindelige Lukketid; men jeg frygter for, at der her let kan blive givet indsnævrende Baand, som det er vanskeligt at komme ud over. Jeg nævner derfor dette Spørgsmaal for at henlede Opmærksomheden derpaa; nu kan Paragraffen jo ikke blive anderledes, end den er foreslaaet. Efter mit Skøn er Mangelen den, at der ikke i denne Paragraf er en Bestemmelse om, at der kan rekurreres til den paagældende Minister; thi som Forholdene ville blive, kan der træffes ret forskelligartede Afgørelser paa dette Punkt i 2 ved Siden af hinanden liggende Kommuner. Hvorvidt den Tvivl, der er rejst overfor mig med Hensyn til Affattelsen af denne Paragraf, er berettiget, skal jeg i øvrigt ikke opholde mig videre ved, men jeg har dog fundet at burde nævne det; det er et rent praktisk Hensyn, der her kan være Tale om; det har intet at gøre hverken med Afholdenhed i større eller Afholdenhed i mindre Udstrækning. Det hører til Lovforslagets praktiske Bestemmelser; jeg har villet nævne det, fordi min Opmærksomhed er bleven henledet derpaa, og skal i øvrigt ikke uddybe dette Spørgsmaal videre.

Indenrigsministeren (Jensen-Sønderup): Paa dette Omraade, hvor Opfatterserne have været og ere saa forskellige med Hensyn til, hvilke Midler man bør anvende, hvilke Veje man bør gaa for at naa det Maal, der tilsigtes med det, vi nu ere blevene vante til at kalde Ædruelig-